

כ אשר סיפר לי פול גרינוולד (העולם הזה 26.12) על המקרה בו נהרג עציר ממכות סוהרים. עורך בני סיפורו זיק של זכרון. ניסיתי לברר אצל גרינוולד פרטים נוספים על האיש שהוכה למוות והוא אמר: "משום מה זכור לי שהוא היה מקרית-גת. ממוצא מרוקאני ובערך בן ארבעים". הוא לא ידע לספר מדוע היכו הסוהרים את האיש הזה רווקא: "הוא לא צעק ולא השתולל, ואינני יודע מדוע נטפלו רווקא אליו". אמר גרינוולד. אבל הוא הסביר כי כאשר שומעים בבית-המעצר מכות וצעקות, יודעים העצירים המי נוסים לא להוציא את הראש מהתא ולא להתעניין יותר מדי בעניינים שלא שלהם. אם מוציאים את הראש מקבי לים מכות או מזליפים עליך גז מדי מיע, אמר גרינוולד.

בן מדווחת כתבת העולם הזה אילנה אלון וממשיכה:

אחרי שקיבלתי משרות בתי הסוהר את תגובתם. הם הודיעו כי רק אדם אחד מקרית-גת, יוסף פרץ, בן 34, נמצא מת באגף הפסיכיאטרי של כלא רמלה החלו חוטים שונים מתקשרים בראשי. נוכחתי במיכתב שהוגנב אליי מכלא מעשיהו לפני כשנה. במיכתב היה סיפור מוזעזע שהטריד את מנוחתי ימים רבים אחרי שסיימתי את קריאתו. מיכתב זה סיפר על מכות והתעללות באדם בן 34 מקרית-גת ועל מותו כי ייסורים בכלא.

תמונה אחרונה של אנט ויוסף פרץ (במיקסורן השחור). האסיר מקרית-גת, שהוכה למוות. יוסף שמר על קשר מישפחה הדוקים ונראה לעתים קרובות בארועי משפחתיים. כמו בחתונה שבחגיגתה צולמה התמונה שלמעלה. אנט היא הקיצונית מימין. בשמלה הכהה.

ולהפיל אותו, אבל הוא היה עקבי וחזר על הסיפור שוב ושוב בלי סתירות. הם קבעו פגישה נוספת ואו רשם דותן על פיסות-נייר את ראשי-הפרקים של הסיפור וכאשר חזר לחדרו כתב את הדברים במיכתב שהגיע. בסופו של דבר, לירי, וביומנו של דותן מכית-הכלא כתוב: "4.1.84 — לקחתי חומר מאסירים על עוולות שנעשו בכלא רמלה כולל רצח אסיר בידי סוהרים."

סד חונק, גיבנת מכוערת

בכיוון שעברה כבר כמעט שנה מאז, לא זכר דותן את שמו המלא הכיפה שחשב לראשו וכי ניסה לחזור בתשובה. אבל הוא זכר כי היה עוד עיריאה למקרה המכות, אדם שישב בתא ממול. אותו אדם ישב גם כן במעשיהו באותו תקופה, וכאשר ראה כי א.מ. מדבר עם דותן, פנה אליו ושאל אם סיפר לו על מיקרה המכות. הוא הוסיף את הפרטים שהוא ידע ודותן התרשם כי בכך אימת לחלוטין את סיפורו של א.מ.

כאשר שוחחתי עם דותן ישבה אשתו לצידו וניסתה לשכנע אותו שלא לתת את שמו לפירסום. היא הסבירה שהיא חוששת פן יאונה להם רע בגלל הפירסום וכי המישפחה כבר

כאשר נוסע סמוי כושי הועמד בסכנת מוות — רעשה הארץ. אך

כאשר גילה "העולם הזה" כי אסיר הוכה למוות בתוך הארץ —

לא התרגש איש. בעמודים אלה מסופר הסיפור המחריד לכל פרטיו

הסוהרים הרגו את

בנוני!

סבלה מספיק מהפירסומים שהיו סביב בעלה. אולם דותן היה נועז ונחוש כי הרבר חייב להתפרסם וכי הוא עומד מאחורי כל מילה שנכתבה על ידו. "כאסיר צווארון לבן שריצה חלק מעונשו בכלא רמלה, ניצבתי נדהם נוכח המציאות האומללה והאכזרית... בשלב מסוים נשבעתי כי עד שדבריי אלה לא ייודעו לציבור, ויראו אור, יעיקו עליי מקרים אלה כגיבנת מכוערת וכיכבדו כסד חונק על מצפוני הדל, ואלה הדברים שחזו עיניי ושמעו אוניי ואפילו חשתי על בשרי" מסביר דותן את הצורך שיש לו לפרסם את הדברים.

עך כאן ריווחה של אילנה אלון. "הוא מת כמו כלב!"

עוד באותו יום איתר כתב העור לם הזה, ישראל גפן, את אנט. אלמנתו של יוסף פרץ בקרית-גת רוצה לפגוש בבית. **מדווח גפן:** "אני מאשימה את שרות בתי הסוהר במותו של יוסף, בעלי כשיוסף גפן, אף אחד לא קרא לי לראות אותו. אני מקללת אותם. אני רוצה ומתפללת שהסוהרים שהרביצו לו והרגו אותו, ייענשו!"

וררו מבית-הסוהר, בחודש ינואר 1983, היה כל כך מוזעזע ממה שראה ושמע בכלא שניסה למסור את סיפורו לכמה עיתונים. הוא עיבר את הסיפור וכתב אותו מחדש ושלה אותו בדואר רשום לאחר העיתונים. איש לא עשה שימוש בסיפור.

דותן הוא גבר מוזקן כבן 40 המיטיב לכתוב ולדבר, הוא מספר כי אסירים נהגו לפנות אליו כדי שיכתוב עבורם בקשות חנינה ומיכתבים. דותן נכנס לכלא בשל מה שהוא מכנה "הסתבכות ביוקראטית קלה", הוא ייטב בערך חודש וחצי בבית-המעצר ברמלה ואחרי-כך המשיך לרצות חודש וחצי בכלא מעשיהו.

במעשיהו פנה אליו אחד א.מ. וביקש לדבר אתו. הוא סיפר כי בעת שהיה כלוא בבית-המעצר ברמלה קרה לו משהו שהשאיר בו מישקע אדיר ושאסור לעבור עליו בשתיקה וחייבים לפרסמו. הוא סיפר או את הסיפור בראשי-פרקים והתחנן שלא יפרסמו אותו עד שישתחרר מהכלא. כי יש לו מישפחה והוא רוצה לצאת בחיים. הוא דיבר בפחד וחזר על כך כמה פעמים שיש לו מישפחה. נזכר דותן: "אני סלקטיבי בקשר לסיפורים ששמי עתי בכלא". אומר דותן, "כי לכל אחד יש סיבה לשקר פה שום. אבל הוא נשמע לי אמין. ניסיתי לבלבל אותו

לא זכרתי פרטים נוספים, אך ידעתי כי המיכתב נמצא בוודאי בערימת המיכתבים שאני מקבלת מבתי-הסוהר. חיפשתי אותו ובמגירה מיוחדת מצאתי מעטפה ללא כל תוכנה או שם ובתוכה שני דפי פוליו כתובים בכתב-יד ברור ואינטליגנטי. קראתי שוב את הכתוב שם והודיעתי מחדש, התאור היה כל כך פלאסטי והצימצום כמילים עורך אימון והתרגשות. באותה מעטפה נמצא גם פתק נוסף, בכתב-יד אחר. בפתק זה ביקש ממני האדם שהגניב את המכתב אליי כי לא אעשה שימוש בסיפור לפני שהוא ייצא מהכלא.

ראשי-פרקים על פיסות-נייר

כל מי שיושב בכלא נתון לחסי דיהם המוחלטים של הסוהרים. ועל כן מעטים מאוד הם האסירים האמיצים דיים כדי לדבר בעודם בכלא. האסיר שהגניב לי את המיכתב היה איתי בקשר קודם והעביר אליי סיפור שהתפרסם בהעולם הזה. שילטונות הכלא חשדו בו כי הוא האחראי לי העברת הסיפור והוא חשש מאוד כי אם יתפרסם סיפור נוסף על בתי-הסוהר בהעולם הזה, ירדו הסוהרים לחייו. על כן ביקש שלא אפרסם מאומה עד שישתחרר. הוא אמר היה להשתחרר תוך זמן קצר אך מאסרו התארך והוא יצא מהכלא רק לפני חודשים אחרים. הישנוע התקשרתי לאדם שהגניב לי את המיכתב מהכלא והוא אמר לי כי לא הוא אשר כתב את המיכתב אלא אדם בשם אשר דותן, שהשתחרר כבר גם הוא. התקשרתי לדותן והוא התפלא מאוד על העניין המאוחר שעררר הסיפור. הוא גילה לי כי מיד לאחר שיח-

הבת שנעלמה בתה של אנט, מיכל אלגרבלי (26), נעדרת במרכז המסחרי בקרית-גת ונעלמה. יחסיה עם בעלה היו מעורערים.